

Vakuutus sopimusten täytäntöönpanona tapahtuvien siirtojen on nimittäin katsottava olevan pääomanliikkeitä, ja se, että työnantajan suorittamien vakuutusmaksujen vähennyskelpoisuus ja vakuutetun itse maksamien vakuutusmaksujen verohuojennus koskevat ainoastaan Belgiaan sijoittautuneille vakuutuslaitoksille suoritetuja vakuutusmaksuja, rajoittaa syrjivästi kyseistä pääomien vapaata liikkuvuutta.

Säännös, jonka mukaan sellaisten pääomien ja takaisinostotarvojen siirto, jotka ovat kertyneet työnantajan suorittamista tai vakuutetun itse maksamista täydentävää eläkevakuutusta koskevista vakuutusmaksuista, on verollinen, kun kyseinen siirto tehdään ulkomaille sijoittautuneeseen eläkekassaan tai vakuutuslaitokseen, kun se ei sitä vastoin ole verollinen, kun se tapahtuu Belgiaan sijoittautuneeseen vakuutuslaitokseen, on myös ristiriidassa pääomien vapaan liikkuvuuden kanssa.

(¹) Henkivakuutuksen ensivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta sekä direktiivien 79/267/ETY ja 90/619/ETY muuttamisesta 10 päivänä marraskuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi 92/96/ETY (kolmas henkivakuutusdirektiivi) (EYVL L 360, s. 1).

(²) Henkivakuutuksesta 5 päivänä marraskuuta 2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/83/EY (EYVL L 345, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 23.12.2004 Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-523/04)

(2005/C 57/34)

(Oikeudenkäyntikieli: hollanti)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.12.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asianmiehinä ovat Mikko Huttunen ja Wouter Wils.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1) toteaa, että Alankomaiden kuningaskunta ei ole noudattanut sille EY:n perustamissopimuksen 5 artiklan (josta on tullut EY 10 artikla), 52 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 43 artikla) eikä lentoliikenteen kuljetus- ja rahtimaksuista 23 päivänä heinäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2409/92 (¹) tai tietokonepohjaisten paikanvarausjärjestelmien käyttöä koskevista käyttäytymissäännöistä 24 päivänä heinäkuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2299/89 (²), sellaisena kuin se on muutettuna

29.10.1993 annetulla neuvoston asetuksella N:o 3089/93 (³), mukaan kuuluvia velvoitteitaan, koska se on sopinut Amerikan Yhdysvaltojen kanssa kansainvälisistä velvoitteista, tai siitä huolimatta, että lentoliikenteestä Alankomaiden kuningaskunnan ja Amerikan yhdysvaltojen välillä 3.4.1957 tehtyä sopimusta on muutettu, on pysytännyt voimassa velvoitteita, jotka koskevat

— hintoja, joita peritään Yhdysvaltojen nimeämiltä lentoyhtiöiltä yhteisön sisäisillä reiteillä ja

— Alankomaiden alueella tarjottua tai käytettyä tietokonepohjaista paikanvarausjärjestelmää, ja

— joilla annetaan Yhdysvalloille oikeus peruuttaa, keskeyttää tai rajoittaa lento-oikeuksia, jos viimeksi mainitut eivät ole Alankomaiden nimeämien lentoyhtiöiden tai alankomaalaisten oikeussubjektien omistuksessa.

2) velvoittaa Alankomaiden kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

A. Uusi sopimus

— Vuoden 1957 sopimukseen vuonna 1992 tehdyillä muutoksilla saatiin aikaan tiiviimpi yhteistyö Yhdysvaltojen ja Alankomaiden kuningaskunnan välillä, ja tästä seuraa viimeksi mainitulle merkittäviä uusia kansainvälisiä velvoitteita.

— Vuoden 1957 sopimus on kokonaan uudistettu vuonna 1992 tehdyillä muutoksilla. Se, että kyseisen sopimuksen tiettyjä määräyksiä ei ole muodollisesti muutettu vuonna 1992, tai että niihin on tehty ainoastaan merkitykseltään vähäisiä tekstimuutoksia, ei poista sitä, että näihin määräyksiin perustuvat velvoitteet on vahvistettu sopimusta muutettaessa. Tällaisessa tilanteessa jäsenvaltiot eivät voi sopia uusista velvoitteista, eivätkä ne voi myöskään pysyttää voimassa tämältyyppeisiä velvoitteita, mikäli ne ovat vastoin yhteisön oikeutta.

B. Yhteisön yksinomaisen ulkoisen toimivallan loukkaaminen asiassa AETR annetussa tuomiossa tarkoitetulla tavalla

— Alankomaat ja Yhdysvallat ovat lisänneet vuonna 1991 vuonna 1957 tehtyyn sopimukseen liitteen, johon sisältyy Alankomaiden alueella tarjottua tai käytettyä CRS-järjestelmää (tietokonepohjainen paikanvarausjärjestelmä) koskevia periaatteita. Vuoden 1957 sopimusta uudistettaessa vuonna 1992 Alankomaat vahvisti tämän liitteen. Näin ollen Alankomaiden kuningaskunta on rikkonut asetuksen N:o 2299/89 perustuvaa yhteisön yksinomaista ulkoista toimivaltaa.

C. Perustamissopimuksen 52 artiklan rikkominen

— Yhteisön lentoyhtiöt voidaan yhä jättää lentoliikenteestä Alankomaiden kuningaskunnan ja Amerikan yhdysvaltojen välillä tehdyn sopimuksen soveltamisalan ulkopuolelle, mutta kyseistä sopimusta sovelletaan automaattisesti alankomaisiin lentoyhtiöihin. Yhteisön lentoyhtiöitä syrjitään näin ollen, koska niillä ei ole vastaanottavassa jäsenvaltiossa, eli Alankomaiden kuningaskunnassa, kansallisille yhtiöille varatusta kohtelusta johtuvia etuoikeuksia.

(¹) EYVL L 240, s. 15.

(²) EYVL L 220, s. 1.

(³) EYVL L 278, s. 1.

High Court of Justice (England & Wales) Chancery Divisionin 21.12.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation vastaan Commissioners of Inland Revenue

(Asia C-524/04)

(2005/C 57/35)

(Oikeudenkäyntikieli: englantia)

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, on pyytänyt 21.12.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 31.12.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation vastaan Commissioners of Inland Revenue seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko EY 43, EY 49 tai EY 56 artiklan vastaista, että jäsenvaltio (jäljempänä lainanottajayhtiön kotipaikkavaltio) pitää voimassa ja soveltaa vuoden 1988 Income and Corporation Taxes Actin (tulo- ja yhtiöverolaki) 209 ja 212 §:ään ja sen liitteeseen 28AA sisältyvien säännösten kaltaisia säännöksiä (jäljempänä kansalliset säännökset), joilla rajoitetaan sellaisen yhtiön, jonka verotuksellinen kotipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa (jäljempänä lainanottajayhtiö), mahdollisuutta vähentää verotuksessa sellaisen lainarahoituksen korot, jonka on myöntänyt sellainen välitön tai välillinen emoyhtiö, jonka verotuksellinen kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, kun lainanottajayhtiöön ei sovelletaisi tällaisia rajoituksia, jos emoyhtiön verotuksellinen kotipaikka olisi ollut lainanottajayhtiön kotipaikkavaltiossa?
2. Vaikuttaako ensimmäiseen kysymykseen annettavaan vastaukseen se,

a) jos lainarahoitusta ei myönnä lainanottajayhtiön emoyhtiö vaan sellainen saman konsernin toinen yhtiö (jäljempänä lainanantajayhtiö), jolla on lainanottajayhtiön kanssa yhteinen välitön tai välillinen emoyhtiö, ja jos sekä tämän yhteisen emoyhtiön että lainanantajayhtiön verotuksellinen kotipaikka on muissa jäsenvaltioissa kuin lainanottajayhtiön kotipaikkavaltiossa?

b) jos lainanantajayhtiön ja lainanottajayhtiön verotuksellinen kotipaikka on eri jäsenvaltioissa mutta lainanottajayhtiön ja lainanantajayhtiön kaikkien yhteisten välittömien tai välillisten emoyhtiöiden verotuksellinen kotipaikka on kolmannessa maassa?

c) jos lainanantajayhtiön ja lainanottajayhtiön kaikkien yhteisten välittömien tai välillisten emoyhtiöiden verotuksellinen kotipaikka on kolmansissa maissa ja jos lainanantajayhtiön ja lainanottajayhtiön verotuksellinen kotipaikka on eri jäsenvaltioissa, mutta lainanantajayhtiö myöntää lainanottajayhtiölle lainarahoituksen sellaisesta sivuliikkeestään, joka sijaitsee kolmannessa maassa?

d) jos lainanantajayhtiön sekä lainanantajayhtiön ja lainanottajayhtiön kaikkien yhteisten välittömien tai välillisten emoyhtiöiden verotuksellinen kotipaikka on kolmansissa maissa?

3. Vaikuttaisiko ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen annettaviin vastauksiin se, jos voitaisiin osoittaa, että lainanotto merkitsi sellaista oikeuksien väärinkäyttöä tai oli osa sellaista keinotekoista järjestelyä, jolla pyrittiin lainanottajayhtiön kotipaikkana olevan jäsenvaltion verolainsäädännön kiertämiseen? Jos vaikuttaisi, minkälaisia ohjeita yhteisöjen tuomioistuin katsoo tarkoituksenmukaiseksi antaa siitä, mikä muodostaa tällaisen väärinkäytön tai keinotekoisien järjestelyjen käsiteltävänä olevan asian kaltaisten tapausten yhteydessä?

4. Mikäli kyse on EY 56 artiklassa tarkoitettusta pääomanliikkeiden rajoittamisesta jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välillä, oliko tällainen rajoitus EY 57 artiklan soveltamisen kannalta voimassa 31.12.1993?

5. Mikäli jokin ensimmäisessä tai toisessa kysymyksessä mainituista seikoista on vastoin EY 43, EY 49 tai EY 56 artiklaa ja kun lainanottajayhtiö tai muut sen konsernin yhtiöt, johon lainanottajayhtiö kuuluu, (jäljempänä kantajat) esittävät seuraavia vaatimuksia:

a) vaatimus palauttaa sellainen lisäyhtiövero, jonka lainanottajayhtiö on maksanut sen takia, ettei se ole saanut vähentää yhtiöveron alaisista voitoistaan lainanantajayhtiölle maksamaansa korkoa, kun tällaiset korkomaksut olisi katsottu voitavan vähentää lainanottajayhtiön voitoista, jos myös lainanantajayhtiöllä olisi ollut verotuksellinen kotipaikka lainanottajayhtiön kotipaikkavaltiossa;